

LBRIS

We know
books

Vasile Baghiu

RESPIRAȚIE ASISTATĂ

poeme din anul pandemic
2020

E I K O N

2021

ARTA DE A RESPIRA

A respira poate fi un fel de artă.

Depinde de context,

de vremuri de fapt și de cât de mult

se adună la minus,

încetul cu încetul,

trăirile nepotrivite,

incursiunile imaginare pe coclauri străine,

măruntele forme de rezistență

la asalturile repetate ale stării de rău,

falsele victorii ale orgoliului

ce stă să plesnească,

regretele care și-au pierdut sensul,

bucuriile care nu mai ajută.

A respira poate fi o sinteză a artelor.

Depinde de câtă îngăduință ne așteaptă

în tot mai puținele ieșiri

în spații până nu demult prietenoase,

pe trasee marcate de limite ferme,

pe sub uriașii arbori seculari de oxigen,

care țin și de umbră,

și de urât,

și de viață așa cum a mai fost.

FĂRĂ GRANIȚE

Toate sunt din lumea aceasta
care ne cuprinde drăgăstos.

Un virus ca o minge înflorită a trecut
peste linia de siguranță
pe când nu eram foarte atenți
sau doar ne ocupam cu viața
și ce mai rămăsese,
pretutindeni,
pe terasele întinse la soare,
la București, în vacarm și poluare,
la Viena, în cafețele istorice,
la Paris, pe cheiuri încă romantice,
la Limassol, pe sub palmieri
bine fixați în pământ
și încă în vreo câteva locuri drăguțe.

Toate sunt din lumea aceasta
prevăzută cu o ieșire secretă
spre necunoscut,
o țară doar imaginată,
despre care nu sunt posibile mărturii
și unde nu se cere nici viză de intrare,
nici permis de ședere.

O URMĂ

În vreme ce primăvara oferă
promisiuni și speranțe dintre cele mai tentante,
la spitalul din orașul nostru
au murit până acum, de coronavirus
și din alte cauze la un loc, câțiva oameni.

Veștile sunt ca niște fulgere:

scapără o secundă și pier.

Oamenii trăiesc o viață și dispar.

Rămâne o urmă, pe retină

sau în memorie,

dar nimic solid.

Lumea noastră nu se bazează pe asta,
ci pe tot ceea ce nu poate fi povestit
sau descris prin mijloace la îndemână,
ceva doar intuit și, poate, cu mari șanse
să fie întâlnit dincolo.

ZIDUL

Întâmplarea face să fiu acum
într-un fel de comandament local de epidemie.
Primesc telefoane de la oameni izolați
în case sau în centre de carantină,
cine știe pe unde, iar ei îmi descriu
cum se simte viața din locul în care
sunt forțați de împrejurări să stea,
cu amănunte
și chef de taifas.
Nu o duc chiar foarte rău,
cei mai mulți nici nu au pretenții,
doar că nu se prea zărește răsăritul,
îmi spun,
din cauza unui zid de la geam, de exemplu.
„Au pus și la dumneavoastră peretele?”,
mă întreabă cineva
cu netrucată seriozitate.
Recunosc imediat adevărul:
da, este și în viața mea un perete.
Aș fi vrut să întreb eu de această dată
cum să abordez problema
sau dacă cineva a găsit sau măcar a căutat
vreo soluție.
M-am abținut, pentru că misiunea mea

este să ofer numai speranță
în orice condiții
și indiferent de natura realității.

RUPERA LANȚULUI EPIDEMIC

Moartea sau ideea de moarte, în fine,
plutește pe aici în voia cea bună,
fără restricții.

Viața plutește și ea, la concurență.
Doar tristele postări pe Facebook
își derulează fluxul,
de jos în sus,
la fel cum poate că se ridică sufletele
celor care în aceste zile
încheie socotelile brusc,
ca întotdeauna,
întrerupți din gândurile la un viitor mai bun,
cu succese profesionale
și victorii personale
de natură să crească starea de bine
dincolo de imaginar.

UPGRADE

Se spune că virusul
a fost creat în laboratoare.
Nu știu, e limpede însă
că pare să știe, ca o ființă cerebrală,
cum suntem noi, oamenii,
iar genetica nu a ajuns încă
la asemenea performanțe.
Bunăoară știe
că ne place să fim împreună
și exploatează cu brio slăbiciunea
și, de fapt, toate verigile șubrede
ale speciei noastre
pe cale de upgradare.